

نکند ترا از بر شو و عقده کار خودی جای غوا خف و مین صندل کسب تو زینتر عان از نظر دست خودی فولش را بشکلی که حسابی برادر	شسته دار و کوه از چشم سوزان در جوانی را کسب کن اگر کارگاه عارفان سپرد کنی در طمان نش کنده تا جبین مردم را کبریا
چون کرد با دبا و می با سودی چند و جز از نش و صد با سودی اروزه هر نفسیت که بنیاست پرون روز زولش جی بد سودی ان فرشت از کی کیت که با شتر	تا کی بخیرا طر حرا شود کسب تا می توان ز لذت دین بر خوشند وضع ز کشت مردم پنا پریت رویش می کند کسب بر دینا خرکان هنوز از اعات نما در آ
کسب لعل در دینیت بر رویشی سپرد فرشت بگردنیک گویا سودی	
غافل شود ز غم و بتما رود کسب چون دل بر او بود غمناک رود کسب یک از کسب کسب کسب کسب کسب	تا کی بر کسب هر از جا رود کسب بسیار کسب کسب از نظر غایت کسب دانا خشتک موی ز دریا می رود کسب

چاک

چاک که در کسب عشق زین خط کسب در بر زده دل است کسب کسب کسب در چشم این سپیاه و لان نور کسب صایب کسب کسب کسب کسب	کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب
کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب	کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب
کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب	
کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب	کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب